

Hoewel hij veeleer een aficionado was van acid jazz, doowop, gipsyjazz, malagueña en soukous dan van de commune britpop die hij nu aan het spotifyen was, zat de weerman met de kenmerkende dalísnor genoeglijk mee te croonen op de boxcalfsleren kuipstoel in zijn deux-chevaux, onderweg naar het intieme überbrettl in zijn geboortestad, die hij dit keer niet voor het vlöggelen bezocht, maar waar hij Deo favente in de lokale koempoelan voor jongelingen in hun sturm-und-drang een lezing zou gaan geven over zijn pas verschenen clifi over de onstuitbare klimaatverandering.

Onderweg, met zijn cache-nez nog om de ranke hals, nuttigde hij een Caraïbische stobá in een à-la-carterestaurant in een cul-de-sac waar je kon apparkeren; daarbij permitteerde hij zich een glaasje blanc de noirs en een glas medoc. Tijdens de copieuze maaltijd zette hij zijn pince-nez op om, nu en dan hinderlijk afgeleid door het postintensivecaresyndroom dat hem bij lichte stress overviel, het climacterisch opgebouwde betoog nog eens door te nemen; apocalyptische vergezichten zou hij speels afwisselen met platmakertjes die misschien een tikje unzeitgemäss waren, maar waarmee hij het publiek in elk geval bij de les kon houden.

Welaan, het was tijd om te gaan, maar terwijl hij naar zijn lelijke eendje liep, kreeg hij een pauluservaring en realiseerde hij zich in een split second dat hij, de Biltse klimaatfanaat, zelf een CO<sub>2</sub>-vervuiler van de eerste orde was en dat het normen-en-waardenpatroon in zijn klimatologische roman haaks stond op de praktijk van zijn eigen leven. Trillend liep hij de weg op, zocht in zijn broekzak de geïlbreakte smartphone, die hij vervolgens uit de sleeve nam om als de eerste de beste smombie de weg op te lopen. Daardoor miste hij de op landbouwdiesel rijdende janallemachtig, die hém evenwel niet miste.